

sledek nepoužitelnost tohoto předpisu. Pro opačné mínění stížnosti nejen že není žádné opory ve stav. statutu, ale přičilo by se zřejmě i jeho intenci, aby zřízení žump, jež s hlediska dřívějšího právního stavu byly snad přípustny, bylo změněno tak, aby vyhovovalo předpisům nového stav. statutu, který v § 191 stanovil jen přechodnou lhůtu jednoho roku k zjednání této nápravy, aniž dal jakkoli najevo, že po jejím uplynutí nelze již použití předpisu § 154. Určení této lhůty má právě jen ten význam a účel, aby majitelům závadných žump byla poskytnuta přiměřená lhůta, aby v této lhůtě uvedli závadný stavební stav v soulad s předpisy nového stavebního statutu.

Jiná je arci otázka, zda rozkaz st-li daný má v novém stav. statutu dostatečnou oporu. Je sice pravda, že podle § 154 tohoto statutu smí žumpa býti zřízena nejméně ve vzdálenosti 2 m od hranice sousedního pozemku. Je také pravda, že ustanovení tohoto sluší podle § 191 statutu použití i na žumpy, již před účinností nového statutu zřízené. Než předpis § 154 ve spojení s předpisem § 191 zřejmě předpokládá, že prostorové poměry starších objektů stav. jsou takové, že je možno předepsanou vzdálenost žumpy od sousedních pozemků, a to ode všech sousedních pozemků, dodržeti. Nejsou-li rozměry zastavěného pozemku dosti veliké, aby předpisu § 154 statutu mohlo býti všestranně vyhověno, nezabývá to ovšem majitele povinností uvést žumpu do stavu po stránce zdravotní za dané situace co možná nezávadného, není však možno od něho požadovati plnění nemožné.

V té příčině namítá st-l — jak to v podstatě namítal také již v odvolání k žal. úřadu —, že není s to, aby vyhověl předpisu § 154 pro malý dvorní prostor svého domu. Při komis. šetření, vykonaném z nařízení žal. úřadu na místě samém dne 20. února 1933, komise zjistila, že domy v ulicích v příslušném protokole vyjmenovaných jsou jeden od druhého 1½ a 2 m vzdálené, mají jen takto široké dvory, a že proto je »skoro nemožné«, aby žumpy byly aspoň 2 m od souseda přemístěny. Také přítomný zdravotní znalec Dr. B. se vyjádřil, že oprava žumpy st-logy je pro nedostatek místa v jednotlivých dvorech »těžko proveditelná«. Z tohoto výsledku komis. šetření není možno spolehlivě poznati, zdali přemístění žumpy st-li nařízené dá se fakticky provésti. Ježto však podle toho, co bylo svrchu řečeno, nelze předpisu § 191 ve spojení s § 154 statutu podkládati úmysl ukládati majitelům budov povinnosti fakticky nesplnitelné, nemá nař. rozhodnutí ve výsledku provedeného šetření dostatečné opory.

V tom shledal nss podstatnou vadu řízení.

Č. 12.024.

Stavební právo (Čechy): I. Z ustanovení § 38 stav. ř. neplyne, že by o stav. žádosti musilo býti vydáno vyřízení v jediném výměru. — II. Přibrání zdravotního znalce ke stav. komisi. — III. Užívání veřejného statku není subj. právem uživatelů.

(Nález ze dne 11. září 1935 č. 5018/34.)

V ě c: Dr. Josef St. a spol. v H. proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Božena Z. v H. požádala městský úřad v H. za povolení k provedení různých stavebních změn v domě čp. . . v H. Na základě provedeného komisionelního řízení, při němž st-lé jako spoluvlastníci sousedního domu vznesli proti navrženým změnám námitky, vydal stav. úřad dva výměry ze 17. května 1933, a sice jedním výměrem povolil ony adaptace, proti jichž provedení st-lé nevznesli námitky (zřízení garáže z krámu v suterénu, přeměnu krámu v přízemí na pokoj, přeměnu schodiště uvnitř domu, zřízení pavlače a smetiště podél západního domovního průčelí a zřízení záchodu se žumpou na konci této pavlače), druhým pak výměrem prohlásil z příčin veřejných a po stránce technické za proveditelné adaptace v průjezdu domu navržené, proti nimž spolumajitelé sousedního domu podali námitky (zřízení pokoje při náměstí, šatny za ním, záchodu se žumpou a zřízení chodby a pavlače, pokud jimi má být zastavěna plocha průjezdu a dvora v šíři průjezdu). Veřejnoprávní námitky st-lů zamítl stav. úřad jako bezdůvodné a pro jednání soukromoprávní námitky, opírající se o vydržené užívací právo k průjezdu domu, odkázal na pořad práva.

Proti oběma těmto výměrům podali st-lé odvolání, jež žal. úřad nař. rozhodnutím v základě zák. o stav. ruchu č. 45/1930 Sb. zamítl.

Odvolávající se na ustanovení § 38 stav. řádu, podle něhož má stav. úřad na základě jednání komise vydati vyřízení o stav. žádosti, dovozují st-lé ve stížnosti, že míněno jest tu vyřízení jediným správním aktem, kteréhožto předpisu v daném případě nebylo šetřeno, ježto o jediné stav. žádosti byla vydána vyřízení dvě.

Stížnosti nelze v tomto bodě dáti za pravdu. Ustanovení § 38 stav. řádu, že na základě jednání komise má být vydáno vyřízení žádosti za povolení ke stavbě, má jen ten smysl, že vyřízení stavební žádosti má se díti podle výsledku komisionelního řízení, čímž je řečeno, že výsledek komis. řízení je základem pro obsah úředního rozhodnutí o stav. žádosti. V § 38 stav. ř. nelze však naléztí předpis, že o stav. žádosti musí za všech okolností být vydáno vyřízení v jediném výměru. Vztahuje-li se stav. žádost na různé stavební úpravy, není zásadní překážky, která by úřadu bránila rozhodnouti o jednotlivých těchto úpravách zvláštními výměry. Že by tímto postupem stalo se v případě, o nějž běží, rozhodnutí o stav. žádosti nejasným nebo že vydané dva výměry jsou ve vzájemném odporu, stížnost netvrdí a rovněž nenamítá, že vytýkanou formou vyřízení žádosti stavební byla st-lům nějak ztížena obrana proti celkovému vyřízení stavební žádosti. Je tedy uvedená námitka stížnosti bezdůvodná.

Další námitkou vytýká stížnost, že úřad slyšel zdravotního znalce o zřízení záchodu a žumpy při štítné zdi domu st-lů teprve dodatečně po komisi, čímž st-lům odňal možnost, aby k tomuto posudku podali své vyjádření.

Žal. úřad zodpověděl odvolací námitku st-lů v ten smysl, že vytýkaný postup není vadou, poněvadž závisí na zcela volném uvážení stav. úřadu, zda vůbec zdravotní znalec má býti ke komisi přibrán či nikoliv. Tím chce žal. úřad zřejmě říci, že nemůže býti také vadou, byl-li znalec teprve po komisi bez účasti stran slyšen. Než nss nemohl tento náhled uznati za správný, neboť podle § 35 stav. řádu má býti stav. znalec přibrán ke komisi vždy, kdy toho je potřeba, t. j. když podle povahy věci lze očekávati, že k vyřízení stav. žádosti bude zapotřebí jeho posudku. Nezávisí tedy na zcela neomezeném uvážení stav. úřadu, zda zdravotní znalec má býti ke komisi přibrán či nikoliv.

Než žal. úřad, zamítaje řečenou námitku, nedovolává se jen volné úvahy stav. úřadu, nýbrž uvádí dále, že vytýkaným postupem nevzešla st-lům žádná újma, neboť ve vydaném stav. povolení byly stavebníku ohledně zřízení žumpy a záchodu uloženy podmínky, jak je stanovil stav. znalec přesně podle předpisů stav. řádu, čímž požadavku st-lů bylo úplně vyhověno, a nejde tedy o vadu podstatnou. Žal. úřadu dlužno dáti za pravdu v tom, že slyšení zdravotního znalce bez účasti st-lů o jejich sousedské námitce zakládalo by podstatnou vadu řízení, pro kterou by nař. rozhodnutí bylo zrušiti, jen tehdy, kdyby následkem této formální závady vydáno bylo rozhodnutí věcně nesprávné. To však žal. úřad výslovně popřel, uváděje, že podle podmínek uložených stavebníku na základě posudku zdravotního znalce budou záchod i žumpa zřízeny přesně podle předpisů stav. řádu. Poněvadž však stížnost ani netvrdí, že následkem vytýkaného postupu byl některý zákonný předpis o zřizování záchodů a žump zanedbán, nemohl nss uvedenou formální námitku uznati za důvodnou a musil ji proto zamítnouti.

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že stav. úřad povolil stav. změny v prostoru průjezdu domu na parcele č. . ., ačkoliv parcela ta je dosud zapsána v seznamu veřejného statku jako součást náměstí v H., označeného týmž kat. číslem, a nebyla dosud převedena do vlastnictví majitelky domu.

Žal. úřad na tuto námitku již v řízení správním vznesenou odpověděl, že první stolice při svém rozhodnutí právem vycházela z názoru, že zmíněná plocha je vlastnictvím majitelky domu, ježto, jak v rozhodnutí blíže se dovozuje, byla předchůdcům jejím podle protokolu z 21. března 1872, schváleného usnesením obecního výboru z 26. března 1872, od obce darována za tím účelem, aby byla zcela zastavěna. I když snad ono darování nebylo podle zákonných předpisů schváleno, pak prý přes to je majitelka domu vlastnící této plochy, ježto nabyla jí ona sama, resp. její předchůdci vydržením podle § 1477 o. z. o.

Stížnost vytýká nezákonnost jednak proto, že žal. úřad řešil zde otázku sporného vlastnictví, tedy otázku práva soukromého, náležející do působnosti řádných soudů, k čemuž nebyl kompetentní, jednak proto, že rozhodnutí není ani věcně správné, poněvadž zmíněná plocha je dosud veřejným statkem obce H. a nepřešla do vlastnictví zúčastněné strany.

Maje rozhodovati o těchto námitkách, musil nss v první řadě zkoumati, zda st-lé jimi domáhají se ochrany nějakého vlastního svého práva,

jehož porušení mohli by stížností před nss-em uplatňovati (§ 2 zák. o ss.).

Uvažuje o stížnosti po této stránce, shledal nss nepřipustnou námitku stížnosti, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž povoluje se jím stavba na pozemku, který nenáleží žadatelce za konsens, nýbrž je podle knihovního zápisu dosud jako součást veřejného statku připsán do vlastnictví obce H., neboť st-lé nejsou legitimováni k tomu, aby hájili vlastnické právo obce proti stav. projektům třetích osob.

Pokud se stížnost snaží dovoditi porušení práv st-lů z toho, že nař. rozhodnutím povolujícím zastavění průjezdu, jehož plocha tvoří součást veřejného statku, vylučují se st-lé z účasti na obecném užívání této plochy jako veřejného statku, bylo uvážiti, že obecné užívání veřejného statku (*usus publicus*) není subjektivním právem těch, kdož veřejného statku k chůzi, jízdě a pod. užívají, a že nelze proto porušení tohoto užívání uplatňovati ve stížnosti k nss-u, jemuž podle § 2 zák. o ss přísluší poskytovat ochranu jen subj. právům st-lů.

St-lé mohli by snad před nss-em vytýkati, že povoleným zastavěním průjezdu jsou dotčeni v nějakém zvláštním svém právu na užívání veřejného statku, jež, ač přesahuje meze obecného užívání, jest povahy veřejnoprávní, leč námitka taková, i kdyby ze stížnosti bylo lze ji vyčísti, byla by bezdůvodná již proto, že zastavění průjezdu a zrušení dotčené uličky je, jak nař. rozhodnutí nepopřene konstatuje, pravoplatně stanoveno již potvrzeným regulačním plánem obce H. Bylo by proto bývalo věci majitelů sousedního domu, aby již proti dispozicím tohoto plánu námitkou takovou se bránili, neboť polohový plán, vešel-li v moc práva, je závaznou směrnicí pro všechny budoucí stavby na území, jehož se týká, a při povolování staveb dlužno jím se řídit.

Rozepři o námitce st-lů, že vydržením nabyli soukromého práva na užívání průjezdu a že toto právo jejich je projektem dotčeno, odkázal úřad na pořad práva: Stížnost proti tomuto výroku žádných námitek neformuluje, a odpadá tedy potřeba, aby nss po této stránce zákonnost nař. rozhodnutí zkoumal.

Rovněž netřeba uvažovati, zda st-lé, tvrdíce, že povolenou stavbou zkracuje se obec ve svém majetku, mohli by v tomto řízení, jež je řízením stavebním, proti zastavění průjezdu a zrušení veřejné cesty uplatňovati nějaká svá práva jako poplatníci obce, neboť stěžné body, ve stížnosti přednesené, nedávají k úvahám v tomto směru žádného podnětu.

Č. 12.025.

Školství. — Samospráva obecní (Slovensko): Ustanovení § 35 zák. čl. XXXVIII:1868 se týká přispívání na náklady školy obecní a nemá místa, jde-li o obecní přirážky vypsáné k úhradě příspěvku obce na školu státní.

(Nález ze dne 12. září 1935 č. 17.685/35.)